

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Fortrinsret i Høsten for Aaret 1935 for Gæld, der stiftes af Ejere og Brugere af Landbrugsejendomme til Anskaffelse af Saasød, Frø og Kunstgødning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3079; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 2790).

Sagen sattes til Forhandling.

Larsen (Bjerre): Det foreliggende Lovforslag er jo en gammel Kending, idet det er fjerde Aar, der lovgives paa det Omraade. Den første Lov gennemførtes i Rigsdagssamlingen 1932—33 og var et af de første Resultater af Landbokommissionens Arbejde, idet man dengang under de foreliggende Forhold fra alle Sider i Kommissionen var enig om, at det var en Nødvendighed med Lovgivning paa dette Omraade, hvilket ogsaa vandt Tilslutning i Rigsdagen. Siden har det været nødvendigt hvert Aar at fortsætte med Lovgivningen om Fortrinsret i Høsten for den Gæld, der stiftes for at anskaffe Saasød, Frø og Kunstgødning til Landbrugsejendomme. Vi har Lovene af 16. Februar 1932, 24. Februar 1933 og 10. Februar 1934, og nu foreligger der altsaa et Lovforslag for dette Aar.

Om Lovforslaget kan jeg sige, at det væsentlig er en Genganger af de tidligere Love, som, hver Gang de har været fremsat, har været Genstand for Forhandling i et Udvalg. Det forekommer mig, at Udvalget sammen med Ministeren har stilet efter og til Dels ogsaa opnaaet, at Høstpantebrevene er blevet sikret fremfor alt andet; men da Domstolene i den seneste Tid har næret Tvivl om, at den hidtil gældende Lovs Bestemmelser var klare nok i den Henseende, er der i det her foreliggende Lovforslag indsat en ny Bestemmelse, tagende Sigte paa yderligere at tydeliggøre, at Høstpantebrevene sikres forud for al anden Hæftelse paa Landbrugsejendomme, og for at fastslaa dette er det, at der til § 3, 4de Stykke, er tilføjet 3die Stykke af § 507 i Retsplejeloven. Dette Stykke har ikke været med i de tidligere Love, fordi Bestemmelsen mentes at være en selvfølgelig Konsekvens af Bestemmelsen i sidste Punktum af 2det Stykke i Paragraffen, der omhandler Forbud mod Opfodring eller Salg af Høsten, hvorved Panthaverens Krav unddrages fuld Dækning. Vi anser det for givet, at der

heller ikke ifølge § 507, 3die Stykke, i Retsplejeloven kunde unddrages Indehaveren af et Høstpantebrev Dækning for dettes Beløb. Men da der er rejst Tvivl om dette, er Lovforslaget nu affattet saaledes, at det fastslaaes, at Retsplejelovens § 507, 3die Stykke, ikke kan bringes i Anvendelse — saa maa enhver Tvivl formentlig være udelukket.

Til Lovforslagets § 4 har jeg kun den Bemærkning at gøre, at her gøres udtrykkeligt opmærksom paa, at den, som har et Pantebrev i Henhold til Loven, bevarer sin Ret til at inddrive det skyldige Beløb ved Udpantning, uanset de øvrige Love, der tager Sigte paa Landbrugets Gældsforhold.

Hovedformaalet med Lovforslaget er, at der gives Adgang til at give Fortrinsret i Høsten for Aaret 1935 for Gæld, der stiftes til Anskaffelse af Saasød, Frø og Kunstgødning, saa Landets Høst derved bedre sikres, men samtidig maa Høstpantebrevene sikres, saa at de Beløb, der medgaar til den nødvendige Foranstaltning, altid maatte kunne fremskaffes. Som Lovforslaget nu er affattet, vil jeg mene, at de nævnte Betingelser er til Stede, og paa mit Partis Vegne skal jeg derfor anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme. De tidligere Love stammer fra Midten af Februar, og jeg vil mene, at ogsaa dette Lovforslag vil kunne naa at blive færdigbehandlet til den Tid.

Løje: Ved Fremsettelsen af det Lovforslag, der her er til Behandling, udtalte den højtærede Landbrugsminister, at dels Købmandsorganisationerne, dels Landmændene havde fremsat Ønske om en Fortsættelse af denne Lovgivning. Ministerens nærmere Motivering for de tilsvarende Love, der er omtalt af det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre), og som blev gennemført i 1932—33 og 1933—34, var imidlertid den, at man skulde sikre sig, at den danske Jord blev forsvarligt udnyttet derigennem, at Jorden blev tilsaaet paa forsvarlig Maade. Denne Motivering maa fremdeles fastholdes, hvis der skal være nogen Mening i en saadan Lovgivning. Hvis den højtærede Landbrugsminister fremdeles er af samme Opfattelse, er det mig ikke ganske klart, hvorfor den højtærede Minister har lagt særlig Vægt paa en Udtalelse fra Købmandsforeningerne. Det overvejende Spørgsmaal maa dog blive det, om det af Hensyn til Landbruget og af Hensyn til Samfundet, der naturligvis har en Interesse i, at Jorden bliver besaaet, er nødvendigt at fortsætte med en Lovgivning, der, set fra et Landbrugssynspunkt,